

Slavni muzikanti

Autor Administrator

Braæa Grimm: Bremenski gradski muzikanti

Imao neki èovjek magarca koji je dugo pokorno nosio vreæe u mlin i èija je snaga sada bila pri kraju, pa je bio sve slabiji u poslu. Njegov gospodar naumi da ga se nekako riješi. Magarac primijeti šta mu se sprema, pa pobjeæe i uputi se u Bremen.* Tamo bi, mislio je, mogao postati gradski muzikant. Kad je prešao dio puta naiæe na psa koji je leæao pokraj druma i dahtao kao netko tko se dobro natrèao.

„Što toliko dahæeš, Šrove?“ – upita magarac.

„Star sam i sve slabiji“– odgovori pas „pa ne mogu više u lov, a gospodar me hoæe dati u šinteraj. Zato sam strugnuo. Kako sada doæi do korice kruha?“

„Znaš što“ – reæe magarac -„ja idem u Bremen i postaæu tamo gradski muzikant. Poði sa mnom. Ja æu svirati na tamburici a ti udaraj u bubanj“.

Pas se obradova pa mu se pridruæi. Nisu dugo išli kad ugledaše maèka kako sjedi kraj puta, natmurena kao tri kišna dana.

"Oj, ta je to tebi krenulo nizbrdo, macane"? – upita magarac.

"Tko bi bio veseo kad mu rade o glavi" – odgovori maèak. "Kako mi se nakupilo podosta godina, a zubi mi otupjeli, pa mi višene pašene u zapeæku presti nego loviti mišene, eve, gospodarica me htjede baciti u vodu s kamenom oko vrata. Evo sam kidnuo, a sad ne znam kud sa sobom; dobar savjet bi mi zlata vrijedio";

"Hajde s nama u Bremen, ti se bar razumiješ; u noænu muziku, pa bi kao i mi mogao postati gradski muzikant.

Maèku ovo polaska i poæe s njima. Uskoro tri bjegunca naiðoše na neko dvorište na èijoj kapiji èuèi pijetao i krešti koliko ga grlo nosi.

"Što toliko kreštiš, ušeni šešer nam probiti" – reèe magarac. "Šta ti je?";

"Sutra je nedjelja, – reèe pijetao – dolaze gosti, a domaæica, bez srca i milosti, naredila kuharici da baš mene spremi u èorbi. Veèeras še mi odrubiti glavu, pa za to kreštim koliko mogu, dok mogu";

"Ma, pusti ti to, crvenglavi" – odmahnu magarac – "poði s nama, mi idemo u Bremen, a od smrti bolje, svugdje šešer naši. Ti imaš zvuèan glas, pa kad budemo zajedno muzicirali, dobro šešer nam doæi";

Pijetao prihvati prijedlog i svi zajedno nastaviše put. Kako je do Bremena bilo višene od jednog dana hoda, svratiše pred veèe u neku šenu da tu prenoše. Magarac i pas legoše pod jedno veliko drvo, maèak se pope iznad njih na granu, a pijetao odleti do samog vrha gdje mu je bilo najsigurnije.

Prije nego šešer to zaspa, pogleda on još jedanput na sve strane. Kako mu se uèini da u daljini vidi neku svijetlu toèku, doviknu svojim drugovima da je, izgleda, u blizini neka kuæa, jer se vidi svjetlo. Magarac reèe:

"Mogli bismo poæi tamo, ovo baš nije najbolje prenoæište";

Pas pomisli kako bi mu dobro došla koja kost s malo mesa na njoj. Tako krenuše prema svjetlu koje je bivalo sve jaèe i veæe, dok ne stigoše pred osvjetljenu razbojnièku kuæu. Magarac, kao najveši, priðe prozoru i pogleda unutra.

"Šta vidiš, Svonjo?"; – upita pas.

"Hmmm, šta vidim?"; – odgovori magarac. "Vidim postavljen stol s dobrim

jelom i
pijæem i razbojнике kako sjede i goste se

“To bi bilo ne; to za nas; i reèe pijetao.

“E, da nam je nekako unutra!; zamisli se magarac.

Posavjetova; se ; to da urade kako bi rastjerali razbojнике i najzad
smisli;

magarac æe prednjim nogama stati na prozor, pas æe skoèiti na magarèeva
leða,
maèak æe uspuzati na psa i najzad æe pijetao uzletjeti maèku na glavu.

Kad to
uradi;e, poèe;
na ugovoreni znak zajednièki muzicirati: magarac zanjaka, pas zalaja,
maèka
zamrnjauka a pijetao zakukurika, pa se surva;e kroz prozor u sobu da su
stakla
zazveèala. Na tu užasnu dreku razbojnici skoèi;e, pomisli;e da to dolaze
duhovi
i navratnanos pobjego;e u ;umu. Èetiri pajda;a sjedo;e za trpezu,
navali;e na
preostala jela i najedo;e se kao da æe èetiri sedmice gladovati.

Kad èetiri
muzikanta
zavr;i;e s jelom, pogasi;e svijeæe i potraži;e mjesta za spavanje, svako
veæ
prema svojoj želji i navici: magarac leže na ðubri;te, pas iza vrata,
maèka na
topli lug kraj ognji;ta, a pijetao sjede na preèku. I kako su bili
umorni od
dugog puta, ubrzo i zaspaa;e.

Kad proèe
ponoæ i
razbojnici izdaleka vidje;e da u kuæi vi;e ne gori svjetlo i da sve
izgleda
mirno, progovori haramba;a:

“Nismo smjeli ovako nasjesti!; i posla jednog da ode i pretraži kuæu.

Taj zateèe
sve mirno, pa
ode u kuhinju da zapali svijeæu, i kako je od užarenih, sjajnih maèkinih
oèiju
pomislio da je pravi žar, on prinese njenim oèima sumporno drvce da ga
upali.
Ali maèka nije znala za ;alu veæ mu frkæuæi skoèi u lice i izgreba ga.
On se
grdno upla;i, potrèa i htjede da izleti na zadnja vrata i nagazi na psa.
Pas
skoèi i ugrize ga za nogu. A kad potrèa preko dvori;ta i naiđe na
ðubri;te,
magarac se ritnu i opali ga zadnjim kopitama. A pijetao, koji se od buke
probudi, zakre;ta sa preèke: ; kukuriku!

Tad potrèa

razbojnik,
što su ga noge nosile i reèe svome harambaši:

„Ah, u kuæi je grozna vještica, sunula mi je u lice i ogrebala me svojim dugim kandžama, pred vratima sjedi èovjek s nožem, taj me je ubo u nogu, na dvorištu leži neka crna neman koja me je zviznula toljagom, a gore na krovu sudac i vièe: „Ovamo s tom huljom! pa sam jedva živu glavu spasio“.

Od tada se razbojnici više ne usudiše uæi u kuæu, a èetvorici nesuđenih bremenskih muzikanata kuæica se toliko dopala da više nisu htjeli iz nje.

A onome tko je zadnji ovo prièao još bride usta od prièanja.

(*Bremen – grad u Njemaèkoj)